

ЗАРУБІЖНИЙ І ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ СФЕРИ ТУРИЗМУ

Яригіна Г.Г.

Національний авіаційний університет, Київ

Науковий керівник – Дудник І. М., д-р. геогр. наук, проф.

Ринок праці в Україні та країнах світу, а також динамічний розвиток туристичної галузі останніми роками вимагають достатнього рівня професійної підготовки фахівця із туризму.

Американське суспільство висуває певні вимоги до процесу підготовки майбутніх фахівців із туризму, тому державна політика США у туристичній галузі спрямована не лише на забезпечення умов для розвитку туристичної галузі країни та зростання обсягів туристичних потоків, але й на розв'язання проблем із підготовки спеціалістів і проведення науково-дослідної роботи у цій галузі. Окрім професійних якостей, галузеві структури США розглядають позитивні особистісні якості майбутнього фахівця (відповідальність, добросовісність, загальнокультурну грамотність) як запоруку його соціальної придатності. Підтвердженням цього факту є «Етичний кодекс» Американського товариства туристичних агенцій, яке має у своєму складі Автоматизовану коаліцію освіти [1].

Досвід країн Європи дає можливість адаптувати процес професійної підготовки фахівців сфери туризму в Україні, тому велику цінність становить багаторічний досвід туристичної освіти та туристичної сфери європейських країн.

Якщо здійснити порівняльний аналіз завдань, спрямованих на підвищення якості підготовки фахівців туристичної сфери у Польщі та в Україні, то побачимо, що їх актуальність і розв'язання збігаються. Що ж стосується форм їх реалізації в умовах Європейського Союзу, то вони мають значно ширші можливості (і нормативно-правові, і фінансові, і кадрові, і науково-методичні) для модернізації підготовки фахівців туризму в контексті інтеграційних процесів [2].

Німецька система освіти спрямована на трирічну базу навичок, які надаються молодим спеціалістам. Потім молодий фахівець протягом 2 років працює на підприємстві з метою ознайомлення з іншими методами роботи. Після цього він протягом

2 років відвідує школу готельного чи туристичного бізнесу для удосконалення професійних вмінь і опанування такими дисциплінами як «Бухгалтерський облік», «Контроль», «Робота із кадрами». Така система освіти дозволяє сформувати компетентних практиків із чіткою практичною орієнтацією [3].

Однією з головних проблем туристичної освіти в Україні є відсутність її системності та єдності, що зумовлює не конкурентоспроможність української освіти в туристичній галузі та в сфері обслуговування на світовому ринку праці.

Деякі країни світу, залучені до праці в туристичній галузі, розробляють свої системи туристичної освіти, які б підходили до всіх вимог сучасності. В усьому світі приділяється велика увага підготовці фахівців сфери туризму за рахунок збільшення кількості навчальних закладів, які займаються підготовкою таких фахівців. Особлива увага присвячується практичній підготовці майбутніх фахівців. Важливо зазначити, що практична підготовка майбутніх фахівців із туризму є досить великою проблемою в Україні, оскільки немало дисциплін вивчається лише із теоретичної сторони. У зарубіжних же навчальних закладах практичній підготовці присвячується не менше 50% від загальної, що є гарантією успіху в підготовці фахівців із туризму.

Аналізуючи зарубіжний і вітчизняний досвід, можна зробити висновок, що закріпити свої позиції туризм може лише за наявності продуманої державної політики в галузі туризму на національному, регіональному і міжнародному рівнях. Саме за рахунок впровадження у систему освіти зарубіжного досвіду можна вдосконалити процес професійної підготовки фахівців сфери туризму.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК

1. Чорна Л.В. Система підготовки майбутніх фахівців із туризму в університетах США. Викладач і студент: суб'єкт і суб'єктні відносини. 2008. С. 89–91.
2. Польова Л.В. Особливості підготовки менеджерів із туризму у Польщі. Туристична освіта в Україні: проблеми і перспективи : зб. наук. праць. Київ : Тонар, 2007. 356 с.
3. Уварова Г.Ш. Шляхи поглиблення міжнародного співробітництва у підготовці кадрів для сфери туризму. Географія і туризм. 2011. № 16. С. 18–25.